

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Urto/10/2018
Identifikačné číslo spisu:	6018014341
Dátum vydania rozhodnutia:	03.01.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. František Mozner
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:6018014341.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Františka Moznera a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci proti odsúdenému I. H. pre zločin lúpeže podľa § 142 ods. 1 rakúskeho Trestného zákonníka a iné na neverejnom zasadnutí konanom 3. januára 2019 v Bratislave o odvolaní odsúdeného I. H. proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 8. novembra 2018, sp. zn. 4Ntc/10/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Tr. por. odvolanie odsúdeného I. H. zamieta.

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“) rozhodol o uznaní a výkone rozsudku Krajského súdu pre trestné veci Viedeň z 5. decembra 2017, sp. zn. 053Hv 113/17z, ktorým bol občan Slovenskej republiky I. H. uznaný za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 142 ods. 1 rakúskeho Trestného zákonníka, prečinu krádeže podľa § 15 a § 127 rakúskeho Trestného zákonníka a prečinu nátlaku podľa § 105 ods. 1 rakúskeho Trestného zákonníka, ktoré spáchal na skutkovom základe uvedenom vo výroku napadnutého rozsudku krajského súdu a za ktoré mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere tri roky s tým, že odsúdený bude vo výkone tohto trestu pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu, ktorý bol odsúdenému I. H. doručený 4. decembra 2018, podal odsúdený 5. decembra 2018 odvolanie. V jeho dôvodoch uviedol, že v Rakúskej republike má rodinné zázemie, dobrú prácu a plány do budúcnosti, kým na Slovensku by mal značné problémy s kontaktom s rodinou.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) preskúmal na podklade odvolania odsúdeného I. H., ktoré bolo podané oprávnenou osobou včas, zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, a dospel k záveru, že toto

nie je dôvodné.

V prvom rade treba k veci uviesť, že všetky zákonné podmienky pre uznanie a výkon rozsudku Krajinského súd pre trestné veci Viedeň z 5. decembra 2017, sp. zn. 053Hv 113/17z, ktorým bol I. H. odsúdený (ďalej len „rozsudok štátu pôvodu“), sú aj podľa najvyššieho súdu splnené.

Skutky, pre ktoré bol rozsudok štátu pôvodu vydaný, sú totiž trestnými činmi aj podľa slovenského právneho priadku, konkrétne by šlo o zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Tr. zák. a zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák. Odsúdený je zároveň štátnym občanom Slovenskej republiky, má na jej území obvyklý pobyt, ktorým sa rozumie aj trvalý pobyt, a tiež rodinné, sociálne a majetkové väzby [§ 4 ods. 1 písm. a), § 3 písm. g) zák. č. 549/2011 Z. z.]. Pokiaľ odvolateľ v tejto súvislosti namietá, že má rodinné a pracovné väzby v Rakúsku, tieto jeho tvrdenia nie sú pravdivé. Odhliadnuc od toho, že odsúdený sa pred príslušnými orgánmi štátu pôvodu vyjadril, že žije v obci Š., okres Q., z rozsudku štátu pôvodu vyplýva, že je nezamestnaný, v Rakúsku je bez prístrešia, živil sa tam najprv žobraním a neskôr prostitúciou. Naproti tomu na Slovensku, kde žijú jeho rodičia, poberá invalidný dôchodok a zdržiaval sa tu aj po spáchaní trestných činov, za ktoré bol rozsudkom štátu pôvodu odsúdený, keďže podľa osvedčenia bol na toto trestné stíhanie vydaný na základe rakúskeho európskeho zatýkacieho rozkazu, o vykonaní ktorého rozhodla Krajská prokuratúra v Banskej Bystrici. Pokiaľ ide o posúdenie možnosti sociálnej nápravy odvolateľa na Slovensku, treba v neposlednom zohľadniť aj to, že rozhodnutím Spolkového cudzineckého a azylového úradu, Regionálne riaditeľstvo Viedeň z 9. septembra 2016 bol odvolateľovi uložený zákaz pobytu na šesť rokov. Teda po prípadnom výkone celého trestu odňatia slobody v Rakúsku by bol odvolateľ aj tak vyhostený na územie Slovenskej republiky, pričom z pohľadu jeho resocializácie je nepodstatné, že tento zákaz pobytu nenadväzuje na v tomto konaní uznaný rozsudok štátu pôvodu, ale súvisí s jeho predchádzajúcim odsúdením v Rakúskej republike.

Z obsahu predloženého spisu ďalej vyplýva, že proti odsúdenému nebolo pre tie isté skutky, ktoré sú predmetom uznania a výkonu, právoplatne rozhodnuté slovenským súdom, a ani najvyšší súd nemá informáciu, žeby proti odsúdenému bolo pre totožné skutky vedené konanie v inom členskom štáte, ktoré sa právoplatne skončilo odsudzujúcim rozsudkom, ktorý už bol vykonaný, v súčasnosti sa vykonáva alebo už nemôže byť vykonaný podľa právnych predpisov štátu, v ktorom bol vynesенý. Odsúdený zároveň nie je vyňatý z pôsobnosti slovenských orgánov činných v trestnom konaní a súdu (§ 8 Tr. por.), podľa právneho poriadku Slovenskej republiky nie je z dôvodu nedostatku veku v čase spáchania skutkov, ktoré sú predmetom uznávacieho konania, trestne nezodpovedný (§ 22 Tr. zák.) a výkon rozhodnutia nie je premlčaný, hoci na stíhanie predmetného trestného činu je daná aj právomoc slovenských orgánov (§ 4 Tr. zák.).

Odsúdený síce nesúhlasil s odovzdaním výkonu rozsudku štátu pôvodu Slovenskej republike z dôvodu, že v Rakúsku má lepšie podmienky výkonu trestu odňatia slobody, no vzhľadom na to, že je štátnym občanom Slovenskej republiky s obvyklým pobytom a rodinnými, sociálnymi a majetkovými väzbami na jej území, jeho súhlas s odovzdaním výkonu rozhodnutia sa nevyžaduje.

Z porovnania predloženého osvedčenia s rozsudkom štátu pôvodu je tiež zrejmé, že tieto navzájom obsahovo zodpovedajú a osvedčenie je úplné. Z jeho obsahu zároveň vyplýva, že odsúdený sa osobne zúčastnil konania, ktoré viedlo k vydaniu uznávaného rozhodnutia, a dĺžka výkonu trestnej sankcie, ktorá má byť vykonaná, nie je kratšia ako šesť mesiacov a nezahŕňa opatrenia týkajúce sa psychiatrickej alebo zdravotnej starostlivosti alebo iné opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, ktoré nemožno vzhľadom na právny poriadok Slovenskej republiky alebo na systém jej zdravotníctva vykonať.

Podľa lustrácie v informačnom systéme Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a podľa odpisu z registra trestov, nie je odsúdený na území Slovenskej republiky aktuálne trestne stíhaný pre iné trestné činy spáchané pred jeho prípadným odovzdaním a ani nemá vykonať trest odňatia slobody uložený mu za takýto trestný čin.

Napokon treba poukázať na to, že v posudzovanej veci neprichádza do úvahy čiastočné uznanie a výkon rozsudku štátu pôvodu a skutok, ktorého sa toto rozhodnutie týka, sa nepovažuje podľa právneho poriadku Slovenskej republiky za spáchaný v celom rozsahu ani čiastočne na území Slovenskej republiky.

Z uvedeného je zrejmé, že v preskúmvanej veci nie je daný žiaden dôvod odmietnutia uznania a výkonu rozsudku štátu pôvodu podľa § 16 ods. 1 písm. a) až m), ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. a krajský súd zároveň správne zaradil odvolateľa na výkon uznaného trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Z týchto dôvodov najvyšší súd odvolanie odsúdeného I. H. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.